

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

7. detsember 2006 *

Kohtuasjas C-306/05,

mille esemeks on EÜ artikli 234 alusel Audiencia Provincial de Barcelona (Hispaania) 7. juuni 2005. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 3. augustil 2005, menetluses

Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE)

versus

Rafael Hoteles SA,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees A. Rosas, kohtunikud A. Borg Barthet, J. Malenovský (ettekandja), U. Lõhmus ja A. Ó Caoimh,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 4. mai 2006. aasta kohtuistungil toimunut,

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Sociedad General de Autores y Editores de España (SGAE), esindajad: advokaadid R. Gimeno-Bayón Cobos ja P. Hernández Arroyo,

- Rafael Hoteles SA, esindaja: advokaat R. Tornero Moreno,

- Prantsuse valitsus, esindajad: G. De Bergues ja J.-C. Niollet,

- Iirimaa valitsus, esindaja: D. J. O'Hagan, keda abistas N. Travers, *BL*,

- Austria valitsus, esindaja: C. Pesendorfer,

- Poola valitsus, esindajad: K. Murawski, U. Rutkowska ja P. Derwicz,

- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: J. R. Vidal Puig ja W. Wils,

olles 13. juuli 2006. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus puudutab Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas (EÜT L 167, lk 10; ELT eriväljaanne 17/01, lk 230) artikli 3 tõlgendamist.

- 2 Kõnealune eelotsusetaotlus esitati Sociedad General de Autores y Editores de España (edaspidi „SGAE”) ja Rafael Hoteles SA (edaspidi „äriühing Rafael”) vahelises vaidluses SGAE hallatavate intellektuaalomandi õiguste väidetavaid rikkumiste üle äriühingu Rafael poolt.

Õiguslik raamistik

Kohaldatavad rahvusvahelise õiguse normid

- 3 Intellektuaalomandi õiguste kaubandusaspektide lepingu, mis on toodud Maailma Kaubandusorganisatsiooni asutamislepingu (Marrakeši lepingu) lisas 1C, on ühenduse nimel heaks kiidetud nõukogu 22. detsembri 1994. aasta otsusega, mis käsitleb Euroopa Ühenduse nimel sõlmitavaid tema pädevusse kuuluvaid küsimusi puudutavaid kokkuleppeid, mis saavutati mitmepoolsete kaubanduslääbirääkimiste Uruguay voorus (1986–1994) (EÜT L 336, lk 1; ELT eriväljaanne 11/21, lk 80).

- 4 Intellektuaalomandi õiguste kaubandusaspektide lepingu artikli 9 lõikes 1 on sätestatud:

„Liikmed järgivad Berni konventsiooni (1971) artikleid 1–21 ja selle lisa. Liikmetel ei ole siiski käesoleva lepingu põhjal õigusi ega kohustusi konventsiooni artikli 6a alusel tagatavate või sellest tulenevate õiguste suhtes.”

- 5 Berni kirjandus- ja kunstiteoste kaitse konventsiooni (Pariisi 24. juuli 1971. aasta leping), 28. septembril 1979. aastal muudetud kujul (edaspidi „Berni konventsioon”), artikkel 11 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Draamateoste, muusikaliste draamateoste ja muusikateoste autoritele kuulub ainuõigus lubada:

i) nende teoste avalikku esitamist, kaasa arvatud sellist avalikku esitamist igasuguste vahenditega või viisidel;

ii) nende teoste esituse mistahes üldsusele edastamist.

2. Draama- või muusikaliste draamateoste autoritele kuuluvad nende originaalteoste suhtes kehtivate õiguste kestvuse kogu tähtaja jooksul samasugused õigused ka nende teoste tõlgetele.”

6 Berni konventsiooni artikli 11a esimeses lõigus nähakse ette:

„Kirjandus- ja kunstiteoste autoritele kuulub ainuõigus lubada:

- i) nende teoste ülekandmist raadio või televisiooni vahendusel või üldsusele edastamist mistahes vahendite abil, mis on mõeldud märkide, helide või kujundite kaablita levitamiseks;
- ii) teose ülekande edastamist kaabli kaudu või kordusülekannet, kui edastamist teostab algsest organisatsioonist erinev organisatsioon;
- iii) üldsusele edastamist valjuhääldi või analoogsete vahenditega, mis edastavad märkide, helide või kujundite abil teose ülekannet.”

7 Ülemaailmse Intellektuaalse Omandi Organisatsioon (WIPO) võttis 20. detsembril 1996 Genfis vastu WIPO esituste ja fonogrammide lepingu ja WIPO autoriõiguse lepingu. Need kaks lepingut kiideti ühenduse nimel heaks nõukogu 16. märtsi 2000. aasta otsusega 2000/278/EÜ (EÜT L 89, lk 6; ELT eriväljaanne 11/33, lk 208).

8 WIPO autoriõiguse lepingu artiklis 8 nähakse ette:

„Ilma et see piiraks Berni konventsiooni artikli 11 lõike 1 punkti ii, artikli 11a lõike 1 punktide i ja ii, artikli 11b lõike 1 punkti ii, artikli 14 lõike 1 punkti ii ja artikli 14a

lõike 1 kohaldamist, on kirjandus- ja kunstiteoste autoritel ainuõigus lubada oma teoste edastamist üldsusele kaabel- või kaablita sidevahendite kaudu, sealhulgas oma teoste sellisel viisil üldsusele kättesaadavaks tegemist, et isikud pääsevad neile ligi enda valitud kohas ja ajal.”

9 WIPO autoriõiguse lepingu kohta võeti 20. detsembri 1996. aasta diplomaatilisel konverentsil vastu ühisdeklaratsioonid.

10 Ühisdeklaratsioon selle lepingu artikli 8 kohta on sõnastatud järgmiselt:

„Üksnes füüsiliste abivahendite pakkumist, mis võimaldavad edastada või edastavad, ei käsitleta käesoleva lepingu või Berni konventsiooni tähenduses edastamisena. Artiklis 8 ei välista miski artikli 11a lõike 2 kohaldamist lepinguosalise poolt.”

Ühenduse õigusnormid

11 Direktiivi 2001/29 üheksanda põhjenduse kohaselt:

„Autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste ühtlustamise aluseks peab olema kõrgetasemeline kaitse, sest nimetatud õigused on olulised intellektuaalse loomingu seisukohalt. Nende kaitse aitab tagada loovuse säilimise ja arengu autorite, esitajate, tootjate, tarbijate, kultuuri, tööstuse ja laiema üldsuse huvides. Intellektuaalomand on seetõttu tunnustatud omandi lahutamatuks osaks.”

- 12 Selle direktiivi kümnes põhjendus on sõnastatud järgmiselt:

„Jätkamaks oma loome- ja kunstilist tegevust, peavad autorid ja esitajad saama oma töö kasutamise eest nõuetekohast tasu, samasugust tasu peavad saama tootjad, et neil oleks võimalik nimetatud tegevust rahastada. Fonogrammide, filmide, multimeediatoodete ning tellitavate teenuste laadsete teenuste pakkumiseks on tarvis märkimisväärseid investeeringuid. Intellektuaalomandi õiguste piisav õiguskaitse on vajalik, et tagada nimetatud tasu kättesaamine ning võimaldada kindlustada nendele investeeringutele rahuldav kasum.”

- 13 Selle direktiivi viieteistkümnenda põhjenduse kohaselt:

„Ülemaailmse Intellektuaalse Omandi Organisatsiooni (WIPO) egiidi all 1996. aasta detsembris peetud diplomaatiline konverents lõppes kahe uue lepingu, WIPO autoriõiguse lepingu ning WIPO esituse ja fonogrammide lepingu vastuvõtmisega, mis käsitlevad vastavalt autorite ning esitajate ja fonogrammitootjate kaitset. Nimetatud lepingud tugevdavad oluliselt autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste rahvusvahelist kaitset, muu hulgas nn digitaalse tegevuskava kaudu, ning parandavad ülemaailmse piraatlusevastase võitluse vahendeid. Ühendus ja enamik liikmesriike on lepingutele juba alla kirjutanud ning ühendus ja liikmesriigid korraldavad lepingute ratifitseerimist. Ka käesoleva direktiivi eesmärk on täita mitmeid uusi rahvusvahelisi kohustusi.”

- 14 Kõnealuse direktiivi kahekümne kolmanda põhjenduse kohaselt:

„Käesolev direktiiv peaks täiendavalt ühtlustama autoriõigusi teoste üldsusele edastamiseks. Seda õigust tuleb käsitada laiemas mõttes, et hõlmata edastamist ka

üldsusele, kes ei viibi paigas, kus teost esitatakse. Nimetatud õigus peaks hõlmama teose igasugust edastamist või vahendamist üldsusele kaabli või kaablita vahendite, kaasa arvatud ringhäälingu kaudu. See õigus ei peaks hõlmama muid tegevusi.”

15 Direktiivi 2001/29 kahekümne seitsmenda põhjenduse kohaselt:

„Üksnes füüsiliste abivahendite pakkumist, mis võimaldavad edastada või edastavad, ei käsitleta käesoleva direktiivi kohaldamisel edastamisena.”

16 Selle direktiivi artiklis 3 nähakse ette:

„1. Liikmesriigid näevad ette, et autoritel on ainuõigus lubada või keelata oma teoste edastamist üldsusele kaabel- või kaablita sidevahendite kaudu, sh nende teoste sellisel viisil kättesaadavaks tegemist, et isik pääseb neile ligi enda valitud kohas ja enda valitud ajal.

2. Liikmesriigid näevad ette, et ainuõigus lubada või keelata üldsusele kättesaadavaks tegemist kaabel- või kaablita sidevahendite kaudu nii, et isik pääseb neile ligi enda valitud kohas ja enda valitud ajal, on:

a) esitajatel nende esituste salvestuste osas;

b) fonogrammitootjatel nende fonogrammide osas;

- c) filmide esmasalvestuste tootjatel nende filmide originaali ja koopiate osas;

- d) ringhäälinguorganisatsioonidel nende kaabel- või kaablita sidevahendite, sh kaabli või satelliidi kaudu edastatavate saadete salvestuste osas.

3. Käesoleva artikli kohase üldsusele edastamise ja üldsusele kättesaadavaks tegemise toiminguga seoses ei lõpe lõigetes 1 ja 2 nimetatud õigused.”

Siseriiklikud õigusnormid

¹⁷ Intellektuaalomandit käsitleva seaduse kodifitseeritud tekst (ley de propiedad intelectual; edaspidi „LPI”), milles sätestatakse, täpsustatakse ja harmoneeritakse selles valdkonnas kehtivad õigusnormid, kiideti heaks 12. aprilli 1996. aasta kuningliku seadusandliku dekreediga nr 1/1996 (BOE nr 97, 22. aprill 1996).

¹⁸ LPI artiklis 17 nähakse ette:

„Autorile kuulub tema teoste igal viisil kasutamise ainuõigus, eriti reprodutseerimis-, levitamise-, avalikkusele edastamise ja muutmisõigus, ning neid õigusi ei saa kasutada ilma tema loata muudel, kui käesolevas seaduses ettenähtud juhtudel.”

19 LPI artikli 20 lõikes 1 nähakse ette:

„Avalikkusele edastamine on teose paljudele isikutele kättesaadavaks tegemine neile varem eksemplare jagamata.

Edastamine ei ole avalik, kui see toimub rangelt kodusel alal, mis ole ühegi levivõrgu osa ega sellega ühendatud.”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

20 SGAE on Hispaanias tegutsev intellektuaalomandi õiguste haldamise ühing.

21 SGAE on leidnud, et telerite ja meeleolumuusikat mängivate seadmete kasutamine äriühingule Rafael kuuluvas hotellis ajavahemikul 2002. aasta juunist kuni 2003. aasta märtsini oli SGAE poolt hallatava teosterühma üldsusele edastamine. Kuna SGAE arvates rikuti selle tegevusega asjaomaste teostega seotud intellektuaalomandi õigusi, esitas SGAE kahjuhüvitise nõude Juzgado de Primera Instancia n° 28 de Barcelonale äriühingu Rafael vastu (Barcelona esimese astme kohus nr 28).

22 6. juuni 2003. aasta otsusega jättis nimetatud kohus asjaomase hagi osaliselt rahuldamata. Kohus leidis, et telerite kasutamine hotelli numbritubades ei ole SGAE hallatavate teoste üldsusele edastamine. Nimetatud kohus leidis seevastu, et kui võtta arvesse üldtuntud tõsiasi, et hotellides on ühiskasutatavad ruumid varustatud telerite ning meeleolumuusikat mängivate seadmetega, siis on kõnealune nõue põhjendatud.

23 Nii SGAE kui äriühing Rafael esitasid nimetatud otsuse peale Audiencia Provincial de Barcelonale apellatsioonkaebuse, mille menetlemise otsustas kohus peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgnevad eelotsuse küsimused:

- „1) Kas telerite, millele satelliidi või maapealse levi teel vastu võetud televisiooni-signaali edastatakse kaabliga, paigutamine hotelli numbritubadesse kujutab endast üldsusele edastamist, mis on hõlmatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ artiklis 3 ettenähtud autoriõiguse kaitset käsitlevate siseriiklike õigusaktide ühtlustamisega?

- 2) Kas hotelli numbritoa pidamine rangelt koduseks alaks ja sellest tehtav järeldus, et edastamine telerite kaudu, millele edastatakse eelnevalt hotelli poolt vastu võetud signaali, ei kujuta endast üldsusele edastamist, on vastuolus Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivis 2001/29/EÜ sätestatud autoriõiguse kaitsega?

- 3) Kas autoriõiguste kaitse eesmärgil seoses Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivis 2001/29/EÜ ettenähtud üldsusele edastamisega võib hotelli numbrituppa paigutatud teleri kaudu toimuvat edastamist lugeda edastamiseks üldsusele, kuna isikud, kes võivad teosele ligi pääseda, vahetuvad?”

Suulise menetluse uuendamise taotlus

- 24 12. septembril 2006 Euroopa Kohtusse saabunud kirjas taotles äriühing Rafael Euroopa Kohtu kodukorra artikli 61 alusel suulise menetluse uuendamist.
- 25 Seda taotlust põhjendati väidetava vastuoluga kohtujuristi ettepanekus. Äriühing Rafael väidab, et kohtujuristi ettepanek, milles esimese küsimuse osas jõuti eitavale vastusele, toob paratamatult kaasa eitava vastuse ka teisele ja kolmandale küsimusele, samas kui kohtujurist tegi ettepaneku vastata nendele küsimustele jaatavalt.
- 26 Sellega seoses tuleb viidata Euroopa Kohtu põhikirjale ja kodukorrale, milles ei nähta pooltele ette võimalust esitada märkusi vastuseks kohtujuristi ettepaneku kohta (vt eelkõige 30. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas C-259/04: Emanuel, EKL 2006, lk I-3089, punkt 15).
- 27 Küll aga võib Euroopa Kohus omal algatusel või kohtujuristi ettepanekul või poolte taotlusel määrata oma kodukorra artikli 61 kohaselt suulise menetluse uuendamise, kui ta leiab, et tal ei ole piisavalt teavet või kui asja lahendamisel tuleks tugineda argumentidele, mille üle pooled ei ole vaieldud (vt eelkõige 13. novembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-209/01: Schilling ja Fleck-Schilling, EKL 2003, lk I-13389, punkt 19 ja 17. juuni 2004. aasta otsus kohtuasjas C-30/02: Recheio – Cash & Carry, EKL 2003, lk I-6051, punkt 12).
- 28 Käesoleval juhul leiab Euroopa Kohus, et ta omab kogu vajalikku teavet esitatud küsimustele vastamiseks.

29 Seega puudub vajadus teha määrus suulise menetluse uuendamiseks.

Eelotsuse küsimused

Esialgused märkused

- 30 Esmalt tuleb märkida, et vastupidiselt äriühingu Rafael väidetele ei kuulu põhikohtuasjas käsitletav olukord nõukogu 27. septembri 1993. aasta direktiivi 93/83/EMÜ teatavate satelliitlevile ja kaabli kaudu taasedastamisele kohaldatavaid autoriõigusi ja sellega kaasnevaid õigusi käsitlevate eeskirjade kooskõlastamise kohta (EÜT L 248, lk 15; ELT eriväljaanne 17/01, lk 134) kohaldamisalasse vaid direktiivi 2001/29 kohaldamisalasse. Viimane kohaldub kõigile kaitstud teoste edastamistele, samas kui direktiivis 93/83 nähakse ette vaid autoriõiguste ja sellega kaasnevate õiguste kaitse minimaalse ühtlustamise teatavad aspektid teistest liikmesriikidest pärinevate saadete satelliitlevi ja kaabli kaudu taasedastamisel. Nagu Euroopa Kohus on varem juba sedastanud, ei paku need minimaalsed ühtlustamisreeglid erinevalt direktiivist 2001/29 piisavalt teavet, et vastata küsimusele, mis puudutab käesolevates eelotsuseküsimustes käsitletud olukorda (vt selle kohta Euroopa Kohtu 3. veebruari 2000. aasta otsus kohtuasjas C-293/98: Egeda, EKL 2000, lk I-629, punktid 25 ja 26).
- 31 Peale selle tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on ühenduse õiguse ühetaolise kohaldamise ja võrdse kohtlemise põhimõtte seisukohalt vajalik, et ühenduse õiguse sätteid, nagu näiteks direktiivi 2001/29 sätteid, mis oma sisu ja reguleerimisala määratlemisel ei viita sõnaselgelt liikmesriigi õigusele, tõlgendataks asjaomaste sätete konteksti ja eesmärki silmas pidades kogu ühenduses iseseisvalt ja ühetaoliselt (vt eelkõige Euroopa Kohtu 9 novembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-357/98: Yiadom, EKL 2000, lk I-9265, punkt 26 ja 6 veebruari 2003. aasta otsus kohtuasjas C-245/00: SENA, EKL 2003, lk I-1251, punkt 23). Sellest tulenevalt ei ole õige Austria valitsuse väide, et liikmesriigid peavad määratlema mõiste „üldsus”, millele direktiivis 2001/29 seda määratlemata viidatakse.

Esimene ja kolmas küsimus

- 32 Oma esimese ja kolmanda küsimusega, mida tuleb koos analüüsida, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas telerite kaudu signaali edastamine majutusettevõtte numbritubadesse majutatud klientidele kujutab endast üldsusele edastamist direktiivi 2001/29 artikli 3 lõike 1 tähenduses, ja kas telerite paigutamine selliste ettevõtete tubadesse kujutab endast iseenesest üldsusele edastamist.
- 33 Selles osas tuleb märkida, et kõnealuses direktiivis endas ei ole täpsustatud, mida „üldsusele edastamine” tähendab.
- 34 Väljakujunenud kohtupraktikast tulenevalt peab ühenduse õiguse sätte tõlgendamisel arvestama mitte üksnes sätte sõnastust, vaid ka selle konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärgi, mille osaks see säte on (vt eelkõige Euroopa Kohtu 19. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-156/98: Saksamaa vs. komisjon, EKL 2000, lk I-6857, punkt 50 ja 6. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-53/05: komisjon vs. Portugal, EKL 2006, lk I-6215, punkt 20).
- 35 Peale selle tuleb ühenduse õigusaktide tekste niivõrd, kuivõrd see on võimalik, tõlgendada lähtudes rahvusvahelisest õigusest, ja seda eriti siis, kui teksti eesmärgiks on jõustada ühenduse sõlmitud rahvusvaheline leping (vt eelkõige Euroopa Kohtu 14. juuli 1998. aasta otsus kohtuasjas C-341/95: Bettati, EKL 1998, lk I-4355, punkt 20 ja viidatud kohtupraktika).
- 36 Direktiivi 2001/29 23-ndast põhjendusest tuleneb, et mõistet „üldsusele edastamine” tuleb käsitada laiemas mõttes. Selline tõlgendus osutub kahtlemata vajalikuks ka selleks, et saavutada direktiivi põhieesmärk, milleks selle direktiivi üheksanda ja

kümnenda põhjenduse kohaselt on muu hulgas autoriõiguste kõrgetasemeline kaitse, mis võimaldab autoritel saada oma töö kasutamise, eelkõige üldsusele edastamise eest nõuetekohast tasu.

- 37 Euroopa Kohus on sedastanud, et kõnealuse mõiste osana tähendab sõna „üldsus” kindlaks määramata hulka potentsiaalseid televaatajaid (Euroopa Kohtu 2. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas C-89/04: Mediakabel, EKL 2005, lk I-4891, punkt 30 ja 14. juuli 2005. aasta otsus kohtuasjas C-192/04: Lagardère Active Broadcast, EKL 2005, lk I-7199, punkt 31).
- 38 Põhikohtuasjas käsitletavate asjaolude esinemisel eeldab terviklik lähenemine tingimata esiteks arvestamist mitte ainult nende klientidega, keda majutusettevõttes majutatakse, ning keda eelotsuseküsimustes otsesõnu ainukesena käsitletakse, vaid arvestamist ka nende klientidega, kes viibivad selle ettevõtte teistes ruumides ja kes saavad sinna paigaldatud telerit vaadata. Teisalt tuleb arvestada asjaoluga, et tavaliselt sellise ettevõtte kliendid vahetuvad kiiresti. Üldiselt on tegemist suure arvu inimestega, millest tulenevalt tuleb selliseid kliente pidada üldsuseks direktiivi 2001/29 põhieesmärgi mõttes, mida käsitleti käesoleva otsuse punktis 36.
- 39 Samuti võib teoste sellistele potentsiaalsetele televaatajatele kättesaadavaks tegemise kumulatiivne mõju osutada sellises kontekstis väga oluliseks. Seetõttu omab vähe tähtsust asjaolu, et teoseid vahendatakse üksnes numbritubadesse majutatud klientidele ja et igäühega neist seondub majutusettevõtte enda jaoks üksnes väga väike majanduslik huvi.
- 40 Samuti tuleb märkida, et käesolevas põhikohtuasjas käsitletavatel asjaoludel edastamine on Berni konventsiooni artikli 11a esimese lõigu punkti ii kohaselt algest organisatsioonist erineva organisatsiooni teostatav edastamine. Selline

edastamine toimub teose algse edastamise üldsusest erinevale üldsusele, st uuele üldsusele.

- 41 Vastavalt WIPO koostatud tõlgendava dokumendile — Berni konventsiooni juhisele —, millel puudub küll õiguslikult siduv, kuid mis aitab kõnealust konventsiooni tõlgendada, võtavad autorid oma teose ringhäälingu kaudu levitamise lubamisel arvesse üksnes otseseid kasutajaid, st nende saatevastuvõtjate omanikke, kes eraviisiliselt või pere ringis asjaomaseid saateid jälgivad. Kõnealuse juhise kohaselt võimaldatakse juhul, kui edastamine toimub suuremale kuulajas- ja vaatajaskonnale ning mõnikord kasumi saamise eesmärgil, uuel kuulajas- ja vaatajaskonnal teost kuulata või vaadata ning sel juhul ei ole valjuhääldi või analoogse vahendiga edastatav saade enam üksnes saate vastuvõtmine, vaid iseseisev tegevus, mille käigus edastatud teos edastatakse uuele kuulajas- ja vaatajaskonnale. Asjaomase juhise järgi on autoril sellise vastuvõtmise lubamise ainuõigus.
- 42 Majutusettevõtte kliendid moodustavad sellise uue kuulajas- ja vaatajaskonna. Ringhäälingu kaudu edastatud teose edastamine telerite kaudu sellistele klientidele ei kujuta endast üksnes tehnilist lahendust, millega tagatakse esmase saate vastuvõtmine asjaomase saatevastuvõtja levialasvõi parandatakse seda. Vastupidi, majutusettevõtte on isik, mis oma tegevusest täielikult teadlikuna sekkub asjaomasesse protsessi, et võimaldada oma klientidele ligipääs teosele. Selle sekkumiseta ei oleks nimetatud ruumides viibivatel majutusettevõtte klientidel põhimõtteliselt võimalik edastatud teost jälgida.
- 43 Lisaks tuleneb direktiivi 2001/29 artikli 3 lõikest 1 ning WIPO autoriõiguse lepingu artiklist 8, et üldsusele edastamiseks piisab teoste üldsusele kättesaadavaks tegemisest niimoodi, et isikud pääsevad neile ligi. Seetõttu ei ole vastupidiselt äriühingu Rafael ja Iirimaa väidetele määravaks asjaolu, et klientidel, kes ei ole telerit sisse lülitanud, ei ole tegelikku ligipääsu asjaomastele teostele.

- 44 Peale selle tuleneb neist toimiku dokumentidest, mis esitati Euroopa Kohtule, et majutusettevõtte asjaomast sekkumist, mis annab selle ettevõtte klientidele ligipääsu edastatavatele teosele, tuleb käsitleda kui lisateenuse osutamist, mida tehakse teatava tulu saamise eesmärgil. Vaieldamatult avaldab selle teenuse osutamine mõju asjaomase hotelli klassile ning seega ka numbritubade hindadele. Seetõttu, isegi kui Euroopa Ühenduste Komisjoni väitega nõustudes leida, et tulu saamise eesmärk ei ole üldsusele edastamise tuvastamiseks vajalik tingimus, on siiski tõendatud, et põhikohtuasja asjaolude kohaselt toimub asjaomane edastamine tulu saamiseks.
- 45 Seoses küsimusega, kas telerite paigutamine majutusettevõtete numbritubadesse iseenesest kujutab endast üldsusele edastamist direktiivi 2001/29 artikli 3 lõike 1 tähenduses, tuleb rõhutada, et selle direktiivi kahekümne seitsmenda põhjenduse sõnastuse nagu ka WIPO autoriõiguse lepingu artikli 8 kohaselt „[ü]ksnes füüsiliste abivahendite pakkumist, mis võimaldavad edastada või edastavad, ei käsitleta käesoleva direktiivi kohaldamisel edastamisena”.
- 46 Üksnes füüsiliste abivahendite pakkumine, mis lisaks majutusettevõttele seondub tavaliselt ka telerite müümise ja rentimisega tegelevate ettevõtetega, ei kujuta iseenesest endast edastamist direktiivi 2001/29 tähenduses, ning seda sedastust ei muuda ka asjaolu, et telerite selline paigutamine võib muuta audiovisuaalsed teosed avalikkusele tehniliselt ligipääsetavaks. Seetõttu on juhul, kui majutusettevõttes edastatakse televisioonisignaali niimoodi paigaldatud telerite kaudu selle majutusettevõtte numbritubadesse majutatud klientidele, tegemist üldsusele edastamisega, ilma et oleks vaja täpsustada, millist tehnikat signaali edastamiseks kasutatakse.
- 47 Järelikult tuleb esimesele ja kolmandale küsimusele vastata, et kui üksnes füüsiliste abivahendite pakkumine ei kujuta iseenesest endast edastamist direktiivi 2001/29

tähenduses, siis majutusettevõtte poolt telerite kaudu signaali edastamine numbritubadesse majutatud klientidele kujutab endast signaali edastamiseks kasutatavast tehnikast olenemata üldsusele edastamist direktiivi 2001/29 artikli 3 lõike 1 tähenduses.

Teine küsimus

- 48 Oma teise küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas see, et majutusettevõtte numbritoad on olemuselt eraruumid, välistab selle, et teose edastamine telerite kaudu sellises ruumis kujutab endast üldsusele edastamist direktiivi 2001/29 artikli 3 lõike 1 tähenduses.
- 49 Selles osas väidab Iirimaa, et teoste edastamist või kättesaadavaks tegemist, mis toimub majutusettevõtte eraldatud numbritubades tuleb eristada, sellisest edastamisest, mis leiab aset selle majutusasutuse üldkasutatavates ruumides. Selle väitega ei saa nõustuda.
- 50 Direktiivi 2001/29 artikli 3 ning WIPO autoriõiguse lepingu artikli 8, mis kumbki nõuavad, et oleks autori luba mitte avalikes või üldsusele avatud kohtades teoste vahendamiseks, vaid teoste selliseks edastamiseks, millega tehakse teos üldsusele kättesaadavaks, nii sõnastuse kui mõtte kohaselt ei ole seejuures oluline, kas edastamise koht on eraldatud või üldsusele avatud.

- 51 Peale selle hõlmab direktiivi 2001/29 ja WIPO autoriõiguse lepingu sätete kohaselt üldsusele edastamise õigus teoste sellisel viisil üldsusele kättesaadavaks tegemist, et isik pääseb neile ligi enda valitud kohas ja enda valitud ajal. Nimetatud üldsusele kättesaadavaks tegemise õigus ning seega ka üldsusele edastamise õigus minetaksid oma tähenduse, kui need õigused ei kehtiks ka eraldatud ruumis edastamise puhul.
- 52 Majutusettevõtte numbritoa eraldatust puudutava argumendi toetuseks tugineb Iirimaa ka 4. novembril 1950. aastal Roomas allakirjutatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsioonile ning eelkõige selle artiklile 8, mille kohaselt avaliku võimu meelevaldne või ebaproportsionaalne sekkumine eraellu on keelatud. Selle argumendiga ei saa aga nõustuda.
- 53 Selles osas tuleb märkida, et Iirimaa ei täpsusta, kes on põhikohtuasja asjaolude järgi sellise meelevaldse või ebaproportsionaalse sekkumine objekt. On raskesti usutav, et Iirimaa peab siinjuures silmas kliente, kes jälgivad vastuvõetud signaali, ning kelle suhtes ei kehti autoritasu maksmise kohustust. Ilmselgelt ei saa seejuures olla tegemist ka majutusettevõttega, sest isegi kui leitaks, et sel ettevõttel tuleb nimetatud tasu maksta, ei saa seda ettevõtet käsitleda kui Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 8 rikkumise objekti, kuna neid numbritube ei saa pärast klientide valdusesse andmist pidada tema erahuvide sfääri kuuluvateks.
- 54 Arvestades eespool toodud järeldusi tuleb teisele küsimusele vastata, et see, et majutusettevõtte numbritoad on oma olemuselt eraruumid, ei välista seda, et teose edastamine telerite kaudu sellistes ruumides kujutab endast üldsusele edastamist direktiivi 2001/29 artikli 3 lõike 1 tähenduses.

Kohtukulud

55 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, v.a poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

- 1. Kui üksnes füüsiliste abivahendite pakkumine ei kujuta iseenesest endast edastamist 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas tähenduses, siis majutusettevõtte poolt telerite kaudu signaali edastamine numbritubadesse majutatud klientidele kujutab endast signaali edastamiseks kasutatavast tehnikast olenemata üldsusele edastamist direktiivi 2001/29 artikli 3 lõike 1 tähenduses.**
- 2. See, et majutusettevõtte numbritoad on oma olemuselt eraruumid, ei välista seda, et teose edastamine telerite kaudu sellistes ruumides kujutab endast üldsusele edastamist direktiivi 2001/29 artikli 3 lõike 1 tähenduses.**

Allkirjad